

naša zvezda

Križi padajo

Brat moj v Kristusu, kaj te ni zbolelo v dnu srca, ko si slišal in zvedel, da so se pri nas Slovencih podirali in oskrunili križi? Ko bi vstali naši dedje iz grobov...! Tisti, ki so za križ šli tudi v smrt, ki so na vrhovih gora zidali bele cerkvice, ki so postavljali križe na razpotja, sredi njiv in sredi gozdov, ob hišah in v hiši nad mizo na častnem mestu, ki jim je bil križ luč in moč in tolažba in zadnji poljub na smrtno uro in zadnji pozdrav na grobu, kakor da jim je izrastel iz srca. Sredi nas raste rod, ki zasramuje sveti križ! Kaj boš storil?

Imejva, brat moj, odslej še večjo ljubezen do teh naših zaslepljenih bratov, ki jih je zapeljal krivi nauk. Res, lažje bi bilo sovražiti in ob takih zločinih se človeku upira izgovoriti besedo: odpuščam. Ali križ pomenja neskončno usmiljenje, zasajeno v srce neznanske nevhvaležnosti, nevhvaležnosti človeštva. In Gospod Jezus, naš učenik, nas je učil odpuščati. Ne vedo kaj delajo, in znabiti sva midva bolj kriva kakor oni.

Mar ne vstaja v tvoji duši tudi misel zmagoslavna? Ti podrti križi so znamenje Kristusove zmage. V vseh časih sovražniki njegovi v svoji togoti niso znali znesti se drugače, kakor da so ruvali in uničevali križe ter požigali cerkve. In prav to izpričuje moč križa. V svoji onemoglosti žagajo lesene križe, ker ne morejo izrjavati Drevesa življenja, čigar deblo je Kristus, mi pa njegove veje. Razbijajo zarjavele železne podstavke križev, ker so brez moči pred skalo, na kateri je sezidana Cerkev — —

Pa tudi misel maščevalna naj te prevzame, toda misel na krščansko maščevanje. Tako maščevanje, kakršno je prevevalo slavnega branitelja Cerkve Montalembert-ja, ki je leta 1844. v francoskem parlamentu govoril: »Ako bi me vprašali, kdaj se je v mojo dušo zasedrila misel biti apostol, bi odgovoril, da je bilo to nekega dne pred 14 leti, ko sem videl, kako so s pročelja cerkve v Parizu strgali križ, ga vlačili po ulicah in vrgli nazadnje v Seineo ob odobravanju nahujskane množice.

Ta oskrunjeni križ sem spravil v svojem srcu in prisegel sem, da mu bom služil in ga branil. Kar sem takrat rekel, sem tudi držal in, ako Bog da, bom tudi držal vse dni!«

Tako bodi tudi naše maščevanje! Povsod Boga! Povsod Križanega! Najprej pa v naše srce. Z ljubeznijo Križanega pridobivajmo zaslepljene brate za ljubezen do Križanega.

* * *

Pa še nekaj. Danes dvigajo ljudje stisnjeno pest v znak sloge in maščevanja. In drugi dvigajo desnico kakor za prisego in osveto.

Naš znak pa je znak križa — znak miru in odpuščanja. Zakaj ga ne delamo bolj goreče, z večjim prepričanjem, z večjo dinamiko — tako kakor zavestno rabijo svoja znamenja sovražniki križa? Odslej drugače! Tako, da se nam vtisne v meso in dušo! In ne bomo se sramovali pozdravljati križ ob potih in na gorah. Zaradi podrtih križev naših...

Pogovor s trpečim Jezusom

Zakaj, Gospod, si se dal prodati kakor kak suženj?

Zato da tebe odkupim iz sužnosti.

Zakaj, Gospod, si toliko molil?

Zato, da nadomeščam, kar ti premalo moliš.

Zakaj, Gospod, si se krivil pod strahom in grozo?

Zato, da tebe naredim pogumnega in trdnega.

Zakaj, Gospod, so ti toliko pasti nastavljali?

Zato, da bi tebe rešil pasti.

Zakaj, Gospod, si potil krvavi pot?

Zato, ker bi solze same ne mogle izmiti tvojih grehov.

Zakaj so te zvezali?

Zato, da zdrobim okove tvojih strasti.

Zakaj si dopustil, da te je Peter zatajil?

Zato, da meni ne bo treba tebe zatajiti pred mojim Očetom.

Zakaj, Gospod, so te vsi zapustili?

Zato, da lahko pri tebi ostanem do konca dni.

Zakaj so ti raztegnili roke?

Zato, da bi tebe mogel prižeti nase.

Zakaj si imel obraz ves zapljuvan?

Zato, da umijem nesnago s tvojega obraza.

Zakaj, Gospod, so te dvignili na križ?

Zato, da bom tebe mogel ponesti prav v nebesa.

Zakaj so te s trnjem kronali?

Zato, da bi tebi pridobil nebeško krono.

Zakaj si nagnil glavo?

Zato, da ti dam poljub miru.

Zakaj so ti odprli srce?

Zato, da vanj sprejem tebe.

Bog je ljubezen

Mi bi mogli iznajti pravičnost; Kristus je iznašel ljubezen.

Ljubezen, krepost, ki vedno in povsod in neprestano odpušča . . .

Odpušča komunistom v Rusiji, v Mehiki, v Španiji, pri nas.

Odpušča njim, ki so nam kradli, nas bliji, njim, ki so se smejali našim uspehom, vsem.

Odpušča v tolikšni meri, da užaljenec že skoraj pozablja krivico, še preden mu je bila zadana . . . Saj tako nas je Kristus odrešil: še preden smo ga žalili.

Ljubezen je krepost, ki da je, vse, vedno in povsod, in nič ne gleda na to, kdo je tisti, ki je v potrebi.

Je krepost, ki budno pazi, da drugim ničesar ne manjka, ki ne dopušča, da bi bližnjik bil v potrebi, dokler sama sploh še kaj ima.

Ljubezen je krepost, ki potegne za seboj.

Je krepost, ki vlada.

Ne boji se, da bi se pogubila, če pride v stik z množico, pa naj je ta tudi pokvarjena . . .

Nič je ne more razdražiti, nič je pohujšati . . .

Ljubezen se bori namesto bojazljivcev,

se smehlja namesto jokajočih,

je balzam njim, ki trpijo,

dviga vse, ki padajo.

*Mati žalostna je stala,
zraven križa se jokala,
ko na njem je visel Sin.*

*V Sina le pogled upira,
ko ves zapuščen umira,
k smrti nagne že glavo.*

*Sinu Tvojemu so rane
v moje odrešenje dane,
tudi mene naj bolé.*

*Ti pa varuj, Mati ljuba,
da moj del ne bo poguba,
kadar pride sodni dan.*

Ljubezen je krepost izbranih, nujna krepost »izbrane čete človeštva« v »veliki igri življenja«.

Kadar izbranci zmagajo, zmagajo z njimi tudi vsi slabi igralci, ki so se z njimi borili v istih vrstah.

Ljubezen bo v slavo potegnula tudi vse skrivače življenja, deležni bodo žrtev tistih, ki so se nesebično borili v prvih vrstah.

* * *

Ali veste, mladi katolici, kaj Cerkev pričakuje od nas? Da na zemlji vršimo dela ljubezni Kristusove!

Nobeno drugo gibanje ni moglo iznajti takega gesla.

Komunizem je iznašel: enakost, denarno pomoč, sovražstvo.

Nacionalizem vpije: domovina!

Islam je iznašel »sveto vojno«.

Budizem je iznašel »nirvano«.

Cerkev, ki nadaljuje Kristusovo delo, je sprejela geslo »ljubezen«.

Ako današnja Cerkev hoče, da bo imela nemajno vero v Kristusa, da bo imela nepremagljivo zaupanje v moč naše ljubezni do Odrešenika, ki naj bo zvesto posnemanje njegove ljubezni, potem nam ne more izročiti boljšega gesla in odznaka ko »ljubezen«.

P. Claudel:

Moje spreobrnjenje

Rodil sem se 6. avgusta 1868, spreobrnul pa 25. decembra 1886. Imel sem 18 let. Bil pa sem za svojo starost duhovno zelo dozorel.

Čeprav je iz otčovega in materinega sorodstva izšlo precej duhovnikov, je bila naša družina v verskem pogledu brezbrizna. Po našem prihodu v Pariz pa se je veri popolnoma odtujila. Malo prej sem bil pri prvem sv. obhajilu. Bilo je — kakor pri večini mladih fantov — obenem višek in konec mojega verskega življenja.

Vero sem izgubil, ko sem prišel na gimnazijo Louis-le-Grand. Zdelo se mi je nezdržljiva z »množino svetov«. Renanova knjiga »La Vie de Jésus« me je v neveri še bolj potrdila, vse okoli mene pa naravnost priganjalo.

Bila je ona žalostna doba, ko je zmago slavil naturalizem. Kdor je količkaj veljal v umetnosti, znanosti, leposlovju, je bil brez vere. Vsi vplivni

možje (samozvanci) te dobe so se odlikovali zlasti po sovražstvu do Cerkve. Renan je kraljeval. Viktor Hugo pa je bil že med bogove prištet.

Star 18 let sem torej veroval, kar je verovala večina mladih ljudi, ki je takrat veljala za izobražence. Zdravi smisel za osebnost in resničnost je bil v meni zatemnjen. Pridružil sem se skrajnemu nauku monistov in mehancov. Verjel sem, da je ves svet sestavljen iz samih učinkov in vzrokov, ki jih bo znanost jutri popolnoma razložila. Na drugi strani pa se mi je vse skupaj zdelo zelo žalostno in puho. Kantov imperativ dolžnosti, ki nam ga je razlagal profesor filozofije Burdeau, me nikoli ni mogel osvojiti in voditi. Živel sem nenravno ter se bolj in bolj bližal obupu. Smrt starega očeta, ki ga je dolge mesece glodal rak v želodecu, me je navdala z velikim strahom. Misel na smrt me ni več zapustila. Vero sem že čisto

pozabil. Tako malo sem o njej znal kakor divjak.

Prvi svit resnice mi je posijal, ko sem dobil v roke knjige velikega pesnika Arturja Rimbauda. Vekomaj mu bom hvaležen. Branje njegovih »Illuminations« in pozneje »Une Saison en Enfer« je bilo zame dogodek prve vrste. Te knjige so napravile prvo razpoko v moji materialistični jetnišnici in mi povzročile skoraj otipljiv vtis nadnaravnega sveta. Toda ostal sem še zmeraj trd in obupan ko prej.

Takšen je bil ta nesrečni otrok, ki je šel 25. decembra 1886 v cerkev Notre-Dame (naše ljube Gospe) v Parizu, da bi gledal božične obrede. Takrat sem začel s pisateljevanjem in lahkomiselnežu se mi je zdelo, da bi v katoliških obredih mogel najti primerno misel in tvarino za nekaj slabih spisov. Slisnjen med nallačeno množico sem z nezanimanjem prisostvoval slovesni sv. maši. Ker nisem imel boljšega dela, sem prišel še popoldne k večernicam. Zbor dečkov v belih oblačilih je

pravkar pel, kot sem pozneje zvedel, »Magnificat«.

In tedaj se je zgodilo, kar je obvelo vse moje življenje. Moje srce je v trenutku od ganotja vztrepetal in veroral sem. Veroral pa sem s tolikšno silo, s tako mogočnim prepričanjem, s takšno izvestnostjo, ki ne dopušča niti sence dvoma, tako da poslej nobena knjiga, noben razlog in nobeno mišljenje več ni moglo moje vere omajati, niti se jo dotakniti.

Mahoma me je ostro presunilo čustvo in neizrekljivo razodetje, kaj je nedolžnost, kaj je biti vekomaj otrok božji. Ako poskušam, kakor sem že večkrat, da si v duhu obnovin minute po tem dogodku, se mi pokažejo naslednje sestavine (dasi so bile en sam blisk, eno samo orožje, ki ga je božja previdnost porabila, da doseže in nazadnje odpre srce ubogemu obupanemu fantu): »Kako srečni so ljudje, ki imajo vero! Kaj pa, če je vera vendarle resnična? Da, resnična je! Bog biva, tu med nami je! Bog res nekaj je, prav tako oseba kakor jaz! Ljubi me, kliče me!« Oblile so me solze, vzdihoval sem, nežno pevanje Adeste fideles (pridite, verniki) pa me je ganilo še bolj, prav do srca.

Res me je vse to prijetno ganilo, a kaj, ko je bilo pomešano s čustvom strahu, skoraj groze! Kajti o filozofskih ugovorih zoper vero sem bil docela prepričan. Bog jih je pustil, kjer so bili, ne da bi se zanje zmenil. Zdelo se mi je, da se niso kar nič spremenili, katoliška vera se mi je še vedno zdela ista zbirka nesmiselnih bajk, njeni duhovniki in verniki so mi bili še vedno zopni, tako da sem jih že kar sovražil, da so se mi že kar gnusili. Zgradba mojega mnenja in znanja je krepko stala, še vedno docela neomajna. Samo ven sem stopil iz te hiše. Neko novo in strašno bitje se mi je razodelo, ki stavlja mlademu človeku in umetniku, kakršen sem bil, grozne zahteve. Kako, le kako naj se s tem bitjem pobotam? To stanje svoje popolne zbežnosti morem primerjati samo s stanjem človeka, ki bi ga nenedoma potegnili iz njegove kože in ga presadili v neko povsem tuje telo sredi neznanega sveta. Mojemu mnenju in okusu pa je bilo najbolj zoprno prav to, kar je resnično in čemur naj se hočeš nočeš prilagodim. O, izplačalo bi se, da se vsaj poskusim upreti s skrajnimi silami!

Ta moj odpor je trajal štiri leta. Drznem si trditi, da sem se krepko upiral in je borba bila poštena in popolna. Ničesar nisem opustil. Uporabljal sem pri uporih vsa sredstva, a moral sem zavreči orožje za orožjem, ker je postalo nerabno. To je bila velika kriza mojega življenja, tista borba mislečega človeka na življenje in smrt, kakor jo je opisal Artur Rimbaud: »Duhovni boj je prav tako divji kakor borba med ljudmi. Traja tudi ponoči! Kri se mi kadi in suši na obrazu!« Mladi ljudje, ki vero zavržejo, se še zavedajo ne, s kolikšno

težavo jo bo treba nazaj pridobiti in koliko muk jih bo ta borba stala. Misel na pekel pa tudi na vse lepote in radosti, ki jih bom najbrž moral žrtvovati, če se hočem povrniti k Resnici, ta misel me je še najbolj zadrževala. A končno, že prav na večer znamenitega dne v Notre-Dame, ko sem se po mokrotnih cestah, zdaj tako mi tujih, vrnil domov, sem vzel v roke protestantsko biblijo, ki jo je nekoč moji sestri Kamili podarila njena nemška prijateljica. Prvič sem zdaj zaslišal prijetni in trdni glas, ki mi odslej v srcu nikoli ni utihnil. Saj sem Jezusovo življenje poznal samo iz Renana in temu sleparju sem tako zapupal, da še vedel nisem, da se je Jezus imel za Sina božjega.

Vsaka beseda, sleherna črtica je preprosto in veličastno zavračala nesramne trditve odpadnika in mi odpirala oči. Da, s stotnikom sem tudi jaz priznaval: Jezus je božji Sin! K meni, prav k meni, Pavlu, se je obračal in mi obetal svojo ljubezen. Hkrati pa mi je jasno govoril: Ako mi ne slediš, te čaka gotovo pogubljenje! O, ni mi bilo treba razlagati, kakšen je pekel, saj sem predelal »Une Saison en Enfer«. Tiste kratke ure so mi zadostno pokazale, da je pekel povsod, kjer ni Jezusa Kristusa. Kaj me je brigal ves svet v primeri s tem novim in čudovitim bitjem, ki se mi je pravkar razodelo! Tako je v meni govoril novi človek, a stari se mu je upiral z vsemi silami in ni hotel prav ničesar

popustiti iz dosedanjega življenja. Naj li priznam? Prav v dnu duše je živelo najmočnejše čustvo: strah pred ljudmi, ki mi je branil priznati moje prepričanje. Ledeno me je spreletavalo, če sem pomislil, da bi vsem povedal svoje spreobrnjenje, da bi staršem rekel, kako se hočem ob petkih postiti, da bi se proglasil za člana katoličanov, ki jih tako zelo zasmehujejo. Bili so trenutki, ko sem mislil, da se mi godi nasilje in sem bil prav zares ogorčen. A čutil sem nad seboj krepko roko.

Poznal nisem nobenega duhovnika. Niti enega prijatelja katoličana nisem imel.

Bolj ko vse drugo sem začel proučevati religijo. Čudo prečudno: hkrati se mi je prebujala duša in pesniška sila; tako so bili na laž postavljeni moji predsodki in otroški strahovi. V tej dobi sem napisal prve poskuse svojih dram: *Tête d'Or* in *La Ville*. Dasi zakramentov še nisem prejemal, sem že bil deležen življenja Cerkve, sem končno le spet zadihal in je življenje pronicalo vame skozi sleherno žilico. Knjige, ki so mi v tem razdobju največ pomagale, so bile najprej *Pascalove Pensées*, neprecenljivo delo vsem, ki iščejo vero; dalje *Bosuetove Elévations sur les Mystères* in *Méditations sur les Evangiles* ter ostale filozofske razprave; pesmi Dantejeve in čudoviti spisi sestre Emmerich. Aristotelova *Metafizika* mi je očistila duha in me povedla na poljane resničnega razuma. Hoja za Kristusom pa mi je bila še nerazumljiva in njeni prvi dve knjigi sta se mi zdeli strašno kruti.

Velika knjiga pa, ki mi je bila odprta in sem se iz nje učil, to je bila cerkev. Naj bo na veke hvaljena velika in veličastna Mati, da sem se pri njenih nogah vsega naučil! Vsako nedeljo sem prebil v Notre-Dame in hodil tja tudi med tednom, če mi je bilo količkaj mogoče. Svojo vero sem takrat prav tako

(Nadaljevanje na 4. strani spodaj.)

Velika noč

To je noč, ki danes po vesoljnem svetu vse, ki verujejo v Kristusa, trga iz posvetnih strasti in teme grehov in jih vrača milosti in pridružuje svetnikom. To je noč, v kateri je Kristus raztrgal vezi smrti in zmagovalno vstal iz groba. Aleluja, aleluja, aleluja! Slovesno te hvalimo, velikonočno Jagnje, ki si odvzelo grehe sveta, ki si s svojo smrtjo smrt uničilo in nam s svojim vstajenjem življenje vrnilo.

Hvalimo in slavimo te, Jagnje božje, za vse naše brate, ki si jih v velikonočni spovedi in obhajilu pridružilo svojim svetim. Ohrani v novih otrocih svoje družine, ohrani v nas vseh duha božjega otroštva, ki si nam ga dal, da ti bomo, telesno in duhovno prenovljeni, s čistim srcem služili. Aleluja!

(Dalje.)

»Ste iz Angleterre?«
 »Mais, oui, messieurs!«
 »Vaše listine?«
 »Jih nimam pri sebi.«
 »Oho! Kje pa ste nastanjeni?«
 »V Haute Savoie. V Meževi.«
 »Najbrž zaradi zimskega športa, kaj?«
 »Da.«

In tedaj so ga prijazni fantje hoteli malo podražiti. »Haha!« so se smejali. »Prišli ste zato, da nam v Ženevi pokazete, kako treba smučati, kaj?«

Kako bi se dobrodušni Švicarji šele čudili, če bi bili priča vseh njegovih potov od večerajšnjega jutra dalje — če bi bili videli, kako je startal z vrečica-ma konfetov, kako so nanj navalili v temnem gozdu, ga zaprli v samotno bajto, ga sredi noči s smučmi in krp-ljami odvedli v Le Fayel, ga na saneh pripeljali med gorami tri kilometre daleč do meje v Annemassi, mu dali

malo poznal kakor budizem, a glej, sveta drama se je razvijala pred mojimi očmi s tolikšnim veličastjem, da si ne bi mogel tega nikdar misliti. O, vse bogateje, nego to pišejo pobožne knjige! Bila je najgloblja in najzvisejša poezija, kretnje največastnejše, kar jih je kdaj bilo poverjenih človeškim bitjem. Kar nisem se mogel do sitega nagledati mašnih obredov in sleherni mašnikov gib se je globoko zarisal v njegova duha in moje srce. Pevanje mrtvaških dnevnih, božičnih dnevnih, obredi velikega tedna, vzneseno petje himne Exultet (pri blagoslovu velikon. sveče), ki se mi je ob njej plehka zazdela najživahnejša Sofoklejeva in Pindarjeva govornica: vse to me je drobilo v spoštovanju, radosti, hvaležnosti, kesanju in češčenju! Pomalem, počasi in mukoma mi je v srcu posvetila misel, da sta umetnost in poezija tudi božji stvarci in da jima mesene naslade niti malo niso potrebne, ampak jima nasprotno še škodujejo.

O, kako sem blagroval srečne kristjane, ko sem jih gledal stopati k obhajilni mizi! Jaz pa sem se komaj drznil pomešati v množice, ki so vsak veliki petek hodile poljubljat trnjevo krono. A leta so tekla in moj položaj je postal neznošen. Na tihem sem s solzami prosil Boga, ust pa si nisem upal odpreti. Medtem pa so moji ugovori postajali vsak dan šibkejši in potreba po Bogu vse močnejša. O, kako dobro sem ga poznal v tistem času in kako čvrsto se

nekaj zajtrka, potem pa ga odslovili, da zadnji konec poti prehodi peš.

Pa tudi če bi za svojim smučarjem stopili v Ženevo, bi se čudili. Kajti ni šel niti na Place du Pont niti k jezeru, ampak se je v širokem ovinku izognil lepemu mestnemu okraju in zavil v temno ozko ulico z visokimi hišami, stopal počasi in gledal po hišnih številkah.

No, vendar že številka 97! Moral je prav v podstrešje. Prehodil je pet lesenih stopnišč, ki so z vsakim nadstropjem postajala slabša, in se ustavil pri vratih, kjer je bilo napisano neko ime.

Mirno je potrkal in poslušal. Zdaj so se za vrati oglasile drsajoče stopinje, nato je zarožljala veriga in vrata so se na pol odprla, izza njih je pogledal obraz.

»Prosim, ali stanuje tukaj M. du Casque Noir?« Čudno, saj je na vratih stalo ime Kapt.

Veriga je popustila in glas je šepnil: »Vstopite!«

Takoj ko je fant stopil čez prag, je stanovalec verigo zopet pritrdil in z drsajočimi koraki stopil pred njim po hodniku v zatohlo sobo, podobno slikarski delavnici, kajti dobivala je svetlobo od zgoraj.

Mihov vodnik je bil s svojo slabotno hojo, s čepico na pleši in upalimi rameni na hodniku videti starec. V sobi pa se je gibčno zasukal in svojega gosta izpod črnih, košatih obrvi pogledal tako bistro, da je vtis starosti izginil kakor dih na šipi. Je li res bil starec? Ali pa morda srednjih let in se je hotel pretvarjati?

je dotikal moje duše! Le kje sem še dobil poguma, da sem se mu ustavljal? Tretje leto sem bral Baudelaireve Eritis posthumes in spoznal, da je pesnik, ki mi je bil med vsemi francoskimi najljubši, zopet našel vero šele v zadnjih letih svojega življenja in se je tudi moral preboriti skozi enake srčne muke in stiske kakor jaz.

Zbral sem torej ves svoj pogum in neko popoldne v domači župnijski svetega Medarda stopil v spovednico. Minute, ko sem čakal na duhovnika, so najbridkejše v vsem mojem življenju. Bil je starček, ki ga je očitno kaj malo ganila zgodba, ki se je meni zdela tako zelo zanimiva. Pravil mi je nekaj o »spominih na moje prvo obhajilo« (kar mi je bilo strašno mučno) in mi še ni dal odveze, ampak mi naročil, naj prej domači družini povem o svojem spreobrnjenju. Danes moram reči, da je imel prav. Ponižan in razjarjen sem odšel. Šele čez leto dni sem spet prišel, kajti tedaj se nisem mogel več upirati; bil sem ves majhen in ob tla pritisnjen. V isti cerkvi sv. Medarda sem dobil mladega duhovnika Menarda, usmiljenega in bratovsko prisrčnega, in ta me je spravil z Bogom. Pozneje me je spovedoval tudi sveti in častitljivi duhovnik Guillaume, ki mi je bil duhovni vodnik in ljubljen oče in čigar pomoč še danes čutim, ko se že v nebesih veseli. Drugič sem prejel obhajilo prav na božični dan 25. decembra 1890 v cerkvi Notre-Dame.

»Da. Jaz sem Casque Noir!« Glas mu je bil hripav in negotov. »Kaj bi radi?«

»Tole sem vam prinesel,« reče Miha in mu ponudi smučī.

Kakor da je v bistrh oĉeh zagorel plamenĉek. Zamisljen smehljal mu je spreletel ustni. Smučī pa ni vzel. Z jezikom si je oslinil ustnice in rezko vprašal: »Kdo jih pošilja?«

»Gospod Meževa jih pošilja.«

»Mi kaj sporoĉa?«

Miha mu odgovori kakor ĉlovek, ki si napenja spomin, da se ne bi zmotil. »Povedati vam moram, da je prav lepo vreme.«

»Il fait beau temps, hein?«

»Très beau,« popravi Miha s poudarkom.

Možak si zopet oslini ustnice in šepetaje vpraša: »Je to vse?«

»Ne,« reče Miha. »Povedati vam imam, da s takimile smučmi lahko prehitite vsako druŹbo.«

»Še kaj?«

»Da,« se Miha zdaj nasmehne. »Veuillez agréer, m'sieur, l'expression de mes sentiments distingués.«

»Torej moram vaše spoštljive pozdrave vendarle sprejeti, ali ne?« za-tegne možak in kratko pokima, kakor ĉlovek, ki je konĉno zadovoljen. »Prav dobro! Vse v najlepšem redu! Usedite se!« Ponudil je Mihi stol, vzel smučī in jih z drsajoĉimi koraki odnesel ven. Minute pa so potekale in se vlekle. Že je Miha ĉakal štirideset minut in se vedno bolj ĉudil. Le kaj ta ĉudak poĉenja z njegovimi smučmi? Konĉno pa so koraki le pridrsali nazaj.

»No, še ste tukaj!« se je možak nasmehnil in mu vrnil smučī: »Izvolite gospodu Meževi sporoĉiti moje pozdrave!«

Nato pa je brez besede Miho odpeljal skozi vrata na stopnišĉe.

7. Ćasopis.

Miha je prišel iz temne ozke ulice še bolj zmeden.

Prvi del svoje naloge je izvršil. Obiskal je gospoda Kaptā, po katerem je moral iz neznanega vzroka vprašati s ĉisto drugim imenom; tako so mu paĉ naroĉili. Smešno sporoĉilo o lepem vremenju in njegovih »spoštljivih pozdravov« je opravil, kakor so mu naroĉili. Možaku je izroĉil svoje smučī, ta mu jih je spet vrnil — vse to ravnanje se mu je zdelo povsem nerazumljivo. Saj ni imelo ne glave ne repa. (Dalje.)

»Naša Zvezda« 1937/38

Izdaja jo škoŹijsko vodstvo DMK v Ljubljani in Mariboru loĉeno za dijake in dijakinje (dr. T. Klinar).

Za dijake jo urejuje p. V. M. Vrtovec S. J. Izhaja 14-dnevno med šolskim letom, 1. in 15. dne v mesecu: 14 številk.

Stane:

celoletno po pošti za dijake 8.— din; celoletno za nedijake 15.— din, posamezna šte. pri poverjeniku za dijake —50 din, za ostale 1.— din.

Uprava: Ljubljana, Streliška ulica 12/II. (Ljudski dom).

Rokopise naslavlajte na: Uredništvo NZ, Ljubljana, Zrinjskega 9.

Tiska Jugoslov. tisk. v Ljubljani (K. Ćeĉ).